TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. birželio 21 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Socialinė apsauga — Reglamentas (EB) Nr. 883/2004 — 3 straipsnis — Šeimos išmokos — Direktyva 2011/98/ES — 12 straipsnis — Teisė į vienodą požiūrį — Trečiosios šalies piliečiai, turintys vieną leidimą“

Byloje C-449/16

dėl *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas, Italija) 2016 m. liepos 8 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. rugpjūčio 5 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Kerly Del Rosario Martinez Silva

prieš

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Comune di Genova,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai A. Rosas ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinis advokatas E. Tanchev,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— K. D. R. Martinez Silva, atstovaujamos advokatų L. Neri ir A. Guariso,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Europos Komisijos, atstovaujamos D. Martin ir C. Cattabriga,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo (OL L 166, 2004, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 5 t., p. 72), iš dalies pakeisto 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 988/2009 (OL L 284, 2009, p. 43) (toliau – Reglamentas Nr. 883/2004), 3 straipsnio 1 dalies j punkto ir 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/98/ES dėl vienos prašymų išduoti vieną leidimą trečiųjų šalių piliečiams gyventi ir dirbti valstybės narės teritorijoje pateikimo procedūros ir dėl valstybėje narėje teisėtai gyvenančių trečiųjų šalių darbuotojų bendrų teisių (OL L 343, 2011, p. 1) 12 straipsnio 1 dalies e punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Kerly Del Rosario Martinez Silva ginčą su *Istituto nazionale della previdenza sociale* (INPS) (Nacionalinis socialinės apsaugos institutas, Italija) ir *Comune di Genova* (Genujos komuna, Italija) dėl sprendimo atmesti prašymą skirti išmoką šeimoms, turinčioms tris ar daugiau nepilnamečių vaikų (toliau – ANF).

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Pagal 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyvos 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (OL L 16, 2004, p. 44; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 272) 2 straipsnio g punktą „ilgalaikio gyventojo leidimas gyventi EB“ yra atitinkamos valstybės narės išduotas leidimas, gavus šioje direktyvoje numatytą ilgalaikio gyventojo statusą.

4 Direktyvos 2011/98 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

a) trečiosios šalies pilietis – asmuo, kuris nėra Sąjungos pilietis, kaip apibrėžta SESV 20 straipsnio 1 dalyje;

b) trečiosios šalies darbuotojas – trečiosios šalies pilietis, kuriam leista atvykti į valstybės narės teritoriją ir kuris teisėtai joje gyvena ir kuriam leista apmokamų santykių pagrindu dirbti toje valstybėje narėje pagal nacionalinę teisę arba praktiką;

c) vienas leidimas – valstybės narės valdžios institucijų išduotas leidimas gyventi, leidžiantis trečiosios šalies piliečiui teisėtai gyventi jos teritorijoje darbo tikslais;

<…>“

5 Šios direktyvos 3 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje numatyta:

„Ši direktyva taikoma:

<…>

c) trečiųjų šalių piliečiams, kuriems pagal Sąjungos arba nacionalinę teisę buvo leista atvykti į valstybę narę darbo tikslais.“

6 Šios direktyvos 12 straipsnyje „Teisė į vienodą požiūrį“ nurodyta:

„1. Turi būti taikomas vienodas požiūris į 3 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytus trečiųjų šalių darbuotojus, kaip ir į valstybės narės, kurioje jie gyvena, piliečius, atsižvelgiant į:

<…>

e) socialinės apsaugos sritis, kaip apibrėžta Reglamente (EB) Nr. 883/2004;

<…>

2. Valstybės narės gali nustatyti vienodo požiūrio taikymo apribojimus:

<…>

b) apribodamos trečiųjų šalių darbuotojams pagal 1 dalies e punktą suteiktas teises; tačiau jos negali apriboti tokių teisių trečiųjų šalių darbuotojams, kurie <…> dirba, buvo įdarbinti ne trumpesnį kaip šešių mėnesių laikotarpį arba yra įregistruoti bedarbiais.

Be to, valstybės narės gali nuspręsti, kad 1 dalies e punktas šeimos išmokų atžvilgiu netaikomas trečiųjų šalių piliečiams, kuriems buvo leista dirbti valstybės narės teritorijoje ne ilgiau kaip šešis mėnesius, trečiųjų šalių piliečiams, kuriems buvo leista atvykti studijuoti, arba trečiųjų šalių piliečiams, kuriems leidžiama dirbti vizos pagrindu;

<…>“

7 Remiantis Reglamento Nr. 883/2004 1 straipsnio z punktu, „išmoka šeimai“ – visos išmokos natūra arba pinigais, skirtos padengti šeimos išlaidoms, neįskaitant šio reglamento I priede nurodytų išankstinių išlaikymo ir specialių vaiko gimimo bei įvaikinimo išmokų.

8 Minėto reglamento 3 straipsnio 1 dalies j punkte numatyta, kad šis reglamentas taikomas visiems teisės aktams, susijusiems su šeimos išmokomis. Remiantis šio straipsnio 5 dalies a punktu, šis reglamentas netaikomas socialinei ir medicininei paramai.

Italijos teisė

9 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagal 1998 m. gruodžio 23 d. *legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Įstatymas Nr. 448 dėl stabilizavimui ir vystymui skirtų viešųjų finansų nuostatų, 1998 m. gruodžio 29 d. GURI Nr. 210 paprastasis priedas, toliau – Įstatymas Nr. 448/1998) 65 straipsnį šeimos, kuriose yra trys ar daugiau jaunesnių nei 18 metų amžiaus vaikų ir kurių pajamos yra mažesnės nei tam tikra riba (25 384,91 EUR 2014 m.), gauna ANF. 2014 m. mėnesinė jos suma buvo 141,02 EUR.

10 Iš pradžių ANF galėjo būti skirta tik Italijos piliečiams, vėliau – 2000 m. – teisė gauti šią išmoką buvo išplėsta taip, kad apimtų Europos Sąjungos piliečius, paskui – 2007 m. – trečiųjų šalies piliečius, kurie turi politinio pabėgėlio statusą arba kuriems suteikta papildoma apsauga, ir galiausiai – 2013 m. rugpjūčio 6 d. *legge n. 97 – Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea – Legge europea 2013* (Įstatymas Nr. 97 dėl nuostatų, skirtų dėl narystės Europos Sąjungoje kylantiems įsipareigojimams vykdyti, – 2013 m. Europinis įstatymas, 2013 m. rugpjūčio 20 d. GURI Nr. 194) 13 straipsniu – asmenis, turinčius ilgalaikį leidimą gyventi šalyje, ir Sąjungos piliečių šeimos narius.

11 Direktyva 2011/98 į vidaus teisę perkelta 2014 m. kovo 4 d. *decreto legislativo n. 40 – Attuazione della direttiva 2011/98/UE relativa a una procedura unica di domanda per il rilascio di un permesso unico che consente ai cittadini di Paesi terzi di soggiornare e lavorare nel territorio di uno Stato membro e a un insieme comune di diritti per i lavoratori di Paesi terzi che soggiornano regolarmente in uno Stato membro* (Įstatyminis dekretas Nr. 40 dėl Direktyvos 2011/98 perkėlimo, 2014 m. kovo 22 d. GURI Nr. 68), kuriame buvo nustatytas „vienas darbo leidimas“.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 Trečiosios šalies pilietė K. D. R. Martinez Silva gyvena Genujos komunoje ir turi ilgiau nei šešis mėnesius galiojantį vieną darbo leidimą. 2014 m. ji paprašė skirti ANF, nes yra trijų jaunesnių nei 18 metų amžiaus vaikų motina ir jos pajamos yra mažesnės, nei Įstatyme Nr. 448/1998 numatyta riba; jai buvo atsisakyta skirti šią išmoką motyvuojant tuo, kad ji neturi ilgalaikio gyventojo leidimo gyventi EB.

13 Tuomet ji *Tribunale di Genova* (Genujos teismas, Italija) pareiškė civilinį ieškinį Genujos komunai ir INPS dėl diskriminacijos, siekdama, kad jai būtų sumokėta 1 833,26 EUR suma už 2014 m. ir būtų pripažinta jos teisė į šią išmoką už paskesnius metus; ji teigė, kad toks atsisakymas prieštarauja Direktyvos 2011/98 12 straipsniui. 2015 m. rugpjūčio 18 d. nutartimi šie prašymai buvo atmesti motyvuojant tuo, kad Reglamento Nr. 883/2004 nuostatos, kuriomis buvo remtasi, yra vien programinio pobūdžio, kad pagal šį reglamentą išlaikymo išmokos nepriklauso prie vietos savivaldos institucijų mokamų socialinės apsaugos išmokų ir kad neįrodyta, jog K. D. R. Martinez Silva Italijoje yra teisėtai bent penkerius pastaruosius metus.

14 *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas, Italija), į kurį kreiptasi apeliacine tvarka, nurodo, kad jam kyla abejonių dėl Įstatymo Nr. 448/1998 65 straipsnio atitikties Sąjungos teisei, nes pagal šią nuostatą, pažeidžiant Direktyvos 2011/98 12 straipsnyje įtvirtintą vienodo požiūrio principą, vieną leidimą turintis trečiosios šalies pilietis negali gauti ANF.

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pirmiausia teigia, kad ANF yra šeimos išlaidoms padengti skirta piniginė išmoka, mokama šeimoms, kurioms ji ypač reikalinga dėl vaikų skaičiaus ir ekonominių sąlygų. Jam atrodo, kad ši išmoka priklauso prie nurodytųjų Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalies j punkte, nes ji nėra išankstinė išlaikymo išmoka ir, be to, nėra viena iš šio reglamento I priede nurodytų išmokų.

16 Remdamasis 2012 m. balandžio 24 d. Sprendimu *Kamberaj* (C-571/10, EU:C:2012:233), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad pagrindinėje byloje netaikytinas nė vienas iš Direktyvos 2011/98 12 straipsnio 2 dalies b punkte numatytų vienodo požiūrio principo apribojimų, nes Italijos Respublika neketino remtis šioje nuostatoje numatyta galimybe apriboti šio principo taikymą ir, be to, K. D. R. Martinez Silva nėra nė vienoje iš šios nuostatos antroje pastraipoje nurodytų situacijų, nes turi ilgiau nei šešis mėnesius galiojantį vieną darbo leidimą. Todėl, jo nuomone, suinteresuotasis asmuo priklauso prie asmenų, kuriems taikomas vienodo požiūrio principas.

17 Šiomis aplinkybėmis *Corte d'appello di Genova* (Genujos apeliacinis teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar tokia išmoka, kaip numatyta Įstatymo Nr. 448/1998 65 straipsnyje, t. y. [ANF], laikytina šeimos išmoka pagal Reglamento (EB) Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalies j punktą?

2. Jei atsakymas būtų teigiamas, ar remiantis Direktyvos 2011/98/ES 12 straipsnio 1 dalies e punkte įtvirtintu vienodo požiūrio principu draudžiama tokia kaip Italijos teisės norma, pagal kurią trečiosios šalies darbuotojas, turintis „vieną darbo leidimą“ (kuris galioja ilgiau nei šešis mėnesius), negali gauti [ANF], nors gyvena su trimis ar daugiau nepilnamečių vaikų ir jo pajamos yra mažesnės nei teisės aktuose nustatyta riba?“

Dėl prejudicinių klausimų

18 Dviem savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2011/98 12 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama nacionalinės teisės norma, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio c punktą, turintis trečiosios šalies pilietis negali gauti tokios išmokos, kaip Įstatymu Nr. 448/1998 nustatyta ANF.

19 Kadangi Direktyvos 2011/98 12 straipsnio 1 dalies e punkte numatyta, kad turi būti taikomas vienodas požiūris į šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytus trečiųjų šalių darbuotojus ir į valstybės narės, kurioje jie gyvena, piliečius, atsižvelgiant į socialinės apsaugos sritis, apibrėžtas Reglamente Nr. 883/2004, pirmiausia reikia išnagrinėti, kaip siūlo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ar tokia išmoka kaip ANF yra socialinės apsaugos išmoka, priklausanti prie šio reglamento 3 straipsnio 1 dalies j punkte nurodytų šeimos išmokų, ar, kaip teigia Italijos vyriausybė, ji yra socialinės paramos išmoka, nepatenkanti į šio reglamento taikymo sritį pagal jo 3 straipsnio 5 dalies a punktą.

20 Primintina, kad, kaip ne kartą yra nusprendęs Teisingumo Teismas, nagrinėdamas 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje (OL L 149, 1971, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 1 t., p. 35), išmokų, kurioms Reglamentas Nr. 883/2004 netaikomas, ir išmokų, kurioms jis taikomas, skirtumas iš esmės pagrįstas kiekvienos išmokos požymiais, pirmiausia jos tikslais ir skyrimo sąlygomis, o ne tuo, ar pagal nacionalinės teisės aktus ši išmoka pripažįstama, ar nepripažįstama socialinės apsaugos išmoka (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 14 punktą; 2005 m. sausio 20 d. Sprendimo *Noteboom*, C-101/04, EU:C:2005:51, 24 punktą ir 2013 m. spalio 24 d. Sprendimo *Lachheb*, C-177/12, EU:C:2013:689, 28 punktą). Išmoka gali būti laikoma socialinės apsaugos išmoka, jeigu ji gavėjams skiriama neatlikus jokio individualaus ir diskrecinio asmeninių poreikių vertinimo, remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija, ir jeigu ji susijusi su viena iš Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalyje aiškiai išvardytų rizikų (šiuo klausimu žr., be kita ko, 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 15 punktą; 2001 m. kovo 15 d. Sprendimo *Offermanns*, C-85/99, EU:C:2001:166, 28 punktą ir 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Hliddal ir Bornand*, C-216/12 ir C-217/12, EU:C:2013:568, 48 punktą).

21 Teisingumo Teismas jau yra nurodęs, kad išmokos finansavimo būdas ir, be kita ko, tai, kad jos skyrimui netaikoma jokia įmokų mokėjimo sąlyga, neturi reikšmės jos pripažinimui socialinės apsaugos išmoka (šiuo klausimu žr. 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 21 punktą; 2001 m. kovo 15 d. Sprendimo *Offermanns*, C-85/99, EU:C:2001:166, 46 punktą ir 2013 m. spalio 24 d. Sprendimo *Lachheb*, C-177/12, EU:C:2013:689, 32 punktą).

22 Be to, tai, kad išmoka skiriama arba atsisakoma ją skirti atsižvelgiant į pajamas ir vaikų skaičių, nereiškia, kad jos skyrimas priklauso nuo individualaus pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo (tai socialinės paramos požymis), nes tai yra objektyvūs ir teisiškai apibrėžti kriterijai, kuriuos atitikus suteikiama teisė į šią išmoką, ir kompetentinga institucija negali atsižvelgti į kitas asmenines aplinkybes (šiuo klausimu žr. 1992 m. liepos 16 d. Sprendimo *Hughes*, C-78/91, EU:C:1992:331, 17 punktą). Vadinasi, išmokos, kurios automatiškai skiriamos šeimoms, atitinkančioms tam tikrus objektyvius kriterijus, susijusius, be kita ko, su jų dydžiu, pajamomis ir turimu kapitalu, neatlikus jokio

individualaus ir diskrecinio asmeninių poreikių vertinimo, ir kuriomis siekiama padengti šeimos išlaidas, turi būti laikomos socialinės apsaugos išmokomis (2016 m. birželio 14 d. Sprendimo *Komisija / Jungtinė Karalystė*, C-308/14, EU:C:2016:436, 60 punktas).

23 Dėl to, ar konkreti išmoka priklauso prie Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalies j punkte nurodytų šeimos išmokų, pažymėtina, kad, remiantis šio reglamento 1 straipsnio z punktu, sąvoka „išmoka šeimai“ reiškia visas išmokas natūra arba pinigais, skirtas šeimos išlaidoms padengti, neįskaitant šio reglamento I priede nurodytų išankstinių išlaikymo ir specialių vaiko gimimo bei įvaikinimo išmokų. Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad žodžių junginys „padengti šeimos išlaidoms“ turi būti aiškinamas taip, kad jis pirmiausia susijęs su viešąja parama šeimos biudžetui, siekiant sumažinti vaikų priežiūros išlaidas (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Hliddal ir Bornand*, C-216/12 ir C-217/12, EU:C:2013:568, 55 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

24 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamą išmoką pažymėtina, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, jog, pirma, ANF mokama gavėjams, kurie pateikia atitinkamą prašymą, jeigu įvykdytos Įstatymo Nr. 448/1998 65 straipsnyje numatytos sąlygos, susijusios su nepilnamečių vaikų skaičiumi ir pajamomis. Taigi ši išmoka skiriama neatlikus jokio individualaus ir diskrecinio pareiškėjo asmeninių poreikių vertinimo, remiantis teisės aktuose apibrėžta situacija. Antra, ANF yra minėtiems gavėjams kasmet mokama pinigų suma, kuria siekiama padengti šeimos išlaidas. Todėl tai yra piniginė išmoka, skirta tam, kad, teikiant viešąją paramą šeimos biudžetui, būtų sumažintos vaikų priežiūros išlaidos.

25 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad tokia išmoka kaip ANF yra socialinės apsaugos išmoka, priklausanti prie Reglamento Nr. 883/2004 3 straipsnio 1 dalies j punkte nurodytų šeimos išmokų.

26 Todėl toliau reikia išnagrinėti, ar vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/98 2 straipsnio c punktą, turinčiam trečiosios šalies piliečiui tokia išmoka gali būti nemokama pagal tokią nacionalinės teisės normą, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje.

27 Iš Direktyvos 2011/98 12 straipsnio 1 dalies e punkto, siejamo su jos 3 straipsnio 1 dalies c punktu, matyti, kad pirmoje iš šių nuostatų numatytas vienodas požiūris turi būti taikomas trečiųjų šalių piliečiams, kuriems pagal Sąjungos arba nacionalinę teisę buvo leista atvykti į valstybę narę darbo tikslais. Taip yra vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio c punktą, turinčio trečiosios šalies piliečio atveju, nes pagal šią nuostatą šis leidimas leidžia tokiam piliečiui teisėtai gyventi jį išdavusios valstybės narės teritorijoje darbo tikslais.

28 Vis dėlto pagal Direktyvos 2011/98 12 straipsnio 2 dalies b punkto pirmą pastraipą valstybės narės gali apriboti pagal šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalies e punktą suteiktas teises trečiųjų šalių darbuotojams, išskyrus tuos, kurie dirba, buvo įdarbinti ne trumpesnį kaip šešių mėnesių laikotarpį arba yra įregistruoti kaip bedarbiai. Be to, pagal minėtos direktyvos 12 straipsnio 2 dalies b punkto antrą pastraipą valstybės narės gali nuspręsti, kad šios direktyvos 12 straipsnio 1 dalies e punktas, kiek tai susiję su šeimos išmokomis, netaikomas trečiųjų šalių piliečiams, kuriems buvo leista dirbti valstybės narės teritorijoje ne ilgiau kaip šešis mėnesius, trečiųjų šalių piliečiams, kuriems buvo leista gyventi šioje teritorijoje studijų tikslais, arba trečiųjų šalių piliečiams, kuriems šioje teritorijoje leidžiama dirbti turint vizą.

29 Taigi Direktyvoje 2011/98, kaip ir Direktyvoje 2003/109, tam tikriems trečiųjų šalių piliečiams numatyta teisė į vienodą požiūrį, kuri yra bendra taisyklė, ir išvardytos šios teisės išimtys, kurias gali nustatyti valstybės narės. Todėl šiomis išimtimis galima remtis, tik jei atitinkamos valstybės narės institucijos, atsakingos už šios direktyvos įgyvendinimą, aiškiai nurodė ketinančios jomis remtis (pagal analogiją žr. 2012 m. balandžio 24 d. Sprendimo *Kamberaj*, C-571/10, EU:C:2012:233, 86 ir 87 punktus).

30 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Italijos Respublika neketino pasinaudoti galimybe apriboti vienodo požiūrio taikymą remdamasi Direktyvos 2011/98 12 straipsnio 2 dalies b punkte numatytomis išimtimis, nes tokio ketinimo niekaip neišreiškė. Todėl Italijos teisės nuostatos, pagal kurias teisė gauti ANF suteikiama tik ilgalaikį leidimą gyventi šalyje turintiems trečiųjų šalių piliečiams ir Sąjungos piliečių šeimoms ir kurios, be to, kaip matyti iš šio sprendimo 10 ir 11 punktų, buvo priimtos prieš perkeliant minėtą direktyvą į vidaus teisę, negali būti laikomos įgyvendinančiomis teisės į vienodą požiūrį taikymo apribojimus, kuriuos valstybės narės gali nustatyti pagal tą pačią direktyvą.

31 Darytina išvada, kad vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2011/98 2 straipsnio c punktą, turinčiam trečiosios šalies piliečiui tokia išmoka kaip ANF pagal nagrinėjamą nacionalinės teisės normą negali būti nemokama.

32 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti: Direktyvos 2011/98 12 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama nacionalinės teisės norma, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio c punktą, turintis trečiosios šalies pilietis negali gauti tokios išmokos, kaip Įstatymu Nr. 448/1998 nustatyta ANF.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

33 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/98/ES dėl vienos prašymų išduoti vieną leidimą trečiųjų šalių piliečiams gyventi ir dirbti valstybės narės teritorijoje pateikimo procedūros ir dėl valstybėje narėje teisėtai gyvenančių trečiųjų šalių darbuotojų bendrų teisių 12 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiama nacionalinės teisės norma, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią vieną leidimą, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 2 straipsnio c punktą, turintis trečiosios šalies pilietis negali gauti tokios išmokos, kaip 1998 m. gruodžio 23 d. *legge n. 448 – Misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo* (Įstatymas Nr. 448 dėl stabilizavimui ir vystymui skirtų viešųjų finansų nuostatų) nustatyta išmoka šeimoms, turinčioms tris ar daugiau nepilnamečių vaikų.

Parašai.